

STUTTGARTIN KANSAINVÄLINEN SOSIALISTIKONGRESSI

Hiljattain päättynyt Stuttgartin kongressi oli proletaarisen Internationalen kahdestoista kongressi. Viisi ensimmäistä kongressia kuuluvat ensimmäisen Internationalen kauteen (1866—1872), Internationalen, jota johti Marx yrittäen — Bebelin onnistuneen sanonnan mukaan — luoda taistelevan proletariaatin kansainvälisen yhtenäisyyden ylhäältäkäsin. Tämä yritys ei voinut menestyä niin kauan kuin kansalliset sosialistiset puolueet eivät olleet tiivistyneet ja lujittuneet, mutta ensimmäisen Internationalen toiminta teki suuria palveluksia kaikkien maiden työväenliikkeelle ja jätti pysyvät jäljet.

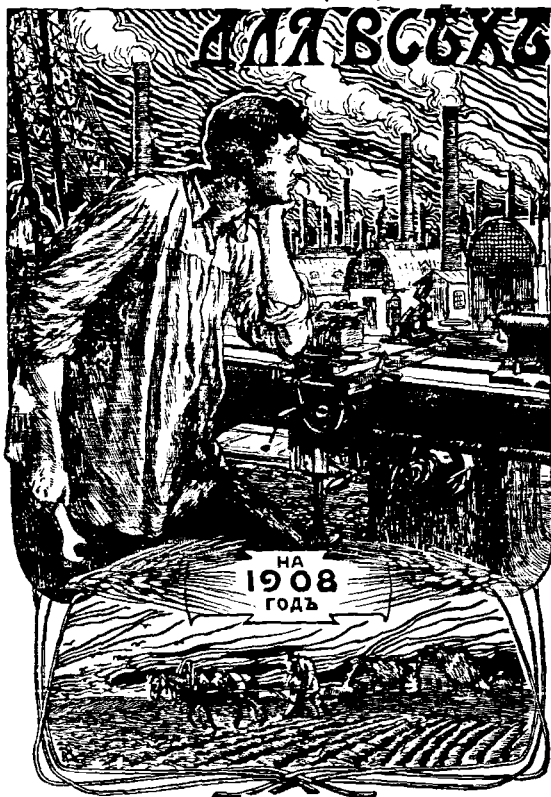
Toinen Internationale alkaa Pariisiin kansainvälisestä sosialistien edustajakokouksesta vuonna 1889. Seuraavissa edustajakokouksissa Brysselissä (1891), Zürichissä (1893), Lontoossa (1896), Pariisissa (1900) ja Amsterdamissa (1904) tämä uusi, vankkoihin kansallisiin puolueisiin nojautuva Internationale lujittui lopullisesti. Stuttgartin oli 25 kansan 884 edustajaa Euroopasta, Aasiasta (Japani ja osa Intiaa), Amerikasta, Australiasta ja Afrikasta (yksi edustaja Etelä-Afrikasta).

Stuttgartin kansainvälisen sosialistikongressin suuri merkitys on juuri siinä, että se oli merkinä toisen Internationalen lopullisesta lujittumisesta ja kansainvälisten edustajakokousten muuttumisesta käytännöllisiksi kokouksiksi, joilla on mitä suurin vaikutus sosialistisen toiminnan luonteeseen ja suuntaan koko maailmassa. Muodollisesti eivät kansainvälisten edustajakokousten päätökset ole pakollisia eri kansakunnille, mutta niiden moraalinen merkitys on sellainen, että päätösten noudattamatta jättäminen

S. L. OULIANOFF

КАЛЕНДАРЬ

ДЛЯ ВСЕХЪ

Цѣна 25 коп.

Kansilehti „Kaikkien kalenterista vuodeksi 1908”,
 jossa julkaistiin Leninin kirjoitus „Stuttgartin
 kansainvälinen sosialistikongressi”.
 Leninin oma kappale

Pienennetty

esiintyy todellisuudessa miltei harvinaisempana poikkeuksena kuin eri puolueiden omien edustajakokoustensa päätösten noudattamatta jättäminen. Amsterdamin edustajakokous sai aikaan ranskalaisten sosialistien yhdistymisen, ja sen päätöslauselma ministerisocialismia vastaan ilmaisi todella koko maailman tietoisien proletariaatin tahdon ja määritteli työväenpuolueiden politiikan.

Stuttgartin edustajakokous otti suuren askelen eteenpäin samaan suuntaan ja oli monissa tärkeissä kysymyksissä sosialismin poliittisen linjan määrittelemisen korkein elin. Tämän linjan Stuttgartin edustajakokous määritteli vallankumouksellisen sosialidemokratian hengessä opportunistisia vastaan, määritteli sen vieläkin tiukemmin kuin Amsterdamin edustajakokous. Klara Zetkinin toimittama saksalaisten sosialidemokraattisten työläisnaisten äänenkannattaja „Die Gleichheit” („Tasa-arvoisuus”) sanoo sen johdosta aivan oikein: „kaikkien maiden sosialistien yhteistoiminnan ansiosta eri sosialististen puolueiden erilaiset poikkeamiset opportunistimin suuntaan oikaistiin kaikkien kysymysten alalla vallankumouksellisessa hengessä”.

Merkittävänä ja surullisena ilmiönä oli tällöin se, että Saksan sosialidemokratia, joka tähän saakka on aina puolustanut vallankumouksellista katsantokantaa marxilaisuudessa, osoittautui horjuvaksi tai opportunistisella kannalla olevaksi. Stuttgartin edustajakokous vahvisti Engelsin erään syvällisen huomautuksen Saksan työväenliikkeestä. Engels kirjoitti ensimmäisen Internationalen veteraanille Sorgelle huhtikuun 29 p:nä 1886: „Yleensä se on hyvä, että saksalaisilta, erikoisesti sen jälkeen, kun he lähettivät valtiopäiville niin suuren määrän poroporvareita (mikä oli kuitenkin väistämätöntä), kiistetään kansainvälisen sosialistisen liikkeen johtajain osuutta. Rauhallisina aikoina Saksassa tulee kaikista poroporvareita; ja sellaisina ajankohtina on ehdottomasti tarpeen ranskalaisen kilpailun oas, kilpailun, josta ei tule olemaan puutetta”³⁶.

Ranskalaisen kilpailun okaasta ei ollut Stuttgartissa puutetta, ja todellakin tuo oas osoittautui tarpeelliseksi, sillä poroporvarillisuutta saksalaiset ilmaisivat kosolti. Venäjän sosialidemokraateille on erittäin tärkeää ottaa tämä huomioon, sillä meidän liberaalimme (eivätkä yksistään vain liberaalit) tekevät kaikkensa kuvatakseen esimerkiksi kelpaavaksi malliksi Saksan sosialidemokratian nimenomaan

vähimmin loistavat puolet. Saksalaisten sosialidemokraattien ajattelun vakavimmat ja huomattavimmat johtajat panivat itsekin merkille tuon seikan ja heittäen syrjään kaiken aiheettoman häveliäisyyden viittasivat siihen päättäväisesti, kuten varoitukseen. „Amsterdammassa”, kirjoittaa Klara Zetkinin sanomalehti, „maailman proletariaatin parlamentissa, oli kaikkien keskustelujen vallankumouksellisenä perusmotiivina Dresdenin päätöslauselma,— Stuttgartin kongressissa vastenmielisenä opportunistisena soraäänänenä kaikuivat Vollmarin puheet militarismikysymystä valmistelevassa valiokunnassa, Peplovin puheet emigraatiokysymystä valmistelevassa valiokunnassa, Davidin (ja myös Bernsteinin, lisäämme puolestamme) puheet siirtomaakysymystä valmistelevassa valiokunnassa. Useimmassa valiokunnassa ja useimmissa kysymyksissä Saksan edustajat olivat tällä kertaa opportunistien johtajina”. K. Kautsky vuorostaan kirjoittaa arvioidessaan Stuttgartin edustajakokousta: „se johtava osuus, joka tähän saakka on Saksan sosialidemokratialla tosiasiallisesti ollut toisessa Internationalessa, ei tällä kertaa tullut missään esille”.

Siirtykäämme tarkastelemaan niitä eri kysymyksiä, joita kongressissa käsiteltiin. Siirtomaakysymyksessä ilmenneitä erimielisyyksiä ei valiokunnassa voitu ratkaista. Opportunistien ja vallankumouksellisten välisen kiistan ratkaisi itse edustajakokous ja ratkaisi sen vallankumouksellisten hyväksi 127 äänellä 108 vastaan 10 pidättyessä. Panemme tässä muuten merkille sen ilahduttavan ilmiön, että *kaikissa* kysymyksissä Venäjän sosialistit äänestivät *kaikki* yksimielisesti ja vallankumouksellisessa hengessä. (Venäjällä oli 20 ääntä, joista 10 oli annettu VSDTP:lle, puolalaisia lukuunottamatta, 7 — eserrille ja 3 — ammattiliittojen edustajille. Edelleen Puolalla oli 10 ääntä: 4 puolalaisilla sosialidemokraateilla ja 6 Puolan sosialistisella puolueella ynnä Puolan ei-venäläisillä osilla. Ja lopuksi — Suomen kahdella edustajalla oli 8 ääntä.)

Siirtomaakysymyksessä muodostui valiokunnassa opportunistinen enemmistö, ja päätöslauselmaehdotukseen ilmaantui hirviömäinen lause: „kongressi ei tuomitse periaatteessa ja kaikiksi ajoiksi kaikenlaista siirtomaapolitiikkaa, koska sillä sosialistisen järjestelmän aikana voi olla sivistyksellinen merkitys”. Tosiasiassa tuo ajatus oli suoranaista perääntymistä porvarillisen politiikan ja porvarilli-

sen maailmankatsomuksen suuntaan, maailmankatsomuksen, joka puolustelee siirtomaasotia ja -petomaisuuksia. Se oli perääntymistä Rooseveltin puoleen, sanoi eräs amerikkalainen edustaja. Yritykset puolustella tuota perääntymistä „sosialistisen siirtomaapolitiikan” tehtävillä ja siirtomaissa suoritettavalla myönteisellä reformaattorityöllä olivat äärimmäisen epäonnistuneita. Sosialismi ei ole milloinkaan kieltäytynyt eikä kieltäydy puolustamasta myöskään siirtomaissa toimeenpantavia reformeja, mutta sillä ei ole eikä saa olla mitään yhteistä sen periaatteellisen asenteemme heikentämiseen, että vastustamme valtauksia, vieraiden kansojen alistamista, väkivaltaa ja rosvousta, jota „siirtomaapolitiikka” on. Kaikkien sosialististen puolueiden minimiohjelma koskee sekä emäkaita että siirtomaita. Itse „sosialistisen siirtomaapolitiikan” käsite on ääretöntä sekavuutta. Edustajakokous teki aivan oikein poistaessaan päätöslauselmasta ylläesitetyt sanat ja antaessaan niiden sijasta siirtomaapolitiikalle vieläkin jyrkemmän tuomion kuin aikaisemmat päätöslauselmat.

Päätöslauselmalla sosialististen puolueiden suhteesta ammattiliittoihin on erikoisen suuri merkitys meille venäläisille. Meillä tämä kysymys on päiväjärjestyksessä. Tukholman edustajakokous ratkaisi tämän kysymyksen *puolueettomien* ammattiliittojen hyväksi, s.o. vahvasti *neutraalisuuden* kannattajiemme kannan, joiden etunenässä oli Plehanov. Lontoon edustajakokous otti askelen ammattiliittojen *puoluekantasuuden* suuntaan neutraalisuutta *vastaan*. Lontoon päätöslauselma aiheutti, kuten tunnettua, suuria kiistoja ja tyytymättömyyttä eräiden ammattiliittojen keskuudessa ja erittäinkin porvarillis-demokraattisessa lehdistössä.

Stuttgartissa kysymys asetettiin asiallisesti nimenomaan näin: ammattiliittojen neutraalisuus vaiko niiden yhä kiinteämpi lähentyminen puolueeseen? Ja kansainvälinen sosialistinen edustajakokous asettui, kuten lukija voi sen päätöslauselmista vakuuttua, ammattiliittojen ja puolueen kiinteämmän lähentymisen kannalle. Ammattiliittojen neutraalisuudesta enempiä kuin niiden puolueettomuudestaan ei päätöslauselmassa ole puhuttakaan. Kautskylla, joka on Saksan sosialidemokratiassa puoltanut ammattiliittojen lähentymistä puolueeseen Bebelin neutraalisuuskantaa vastaan, oli sen vuoksi täysi oikeus lausua Stuttgartin

edustajakokouksesta tekemässään seloituksessa Leipzigin työläisille („Vorwärts”³⁷, 1907, № 209, Beilage *):

„Stuttgartin edustajakokouksen päätöslauselma sanoo kaiken, mitä me tarvitsemme. *Se tekee ainiaaksi lopun neutraalisuudesta*”. Klara Zetkin kirjoittaa: „Periaatteessa ei enää kukaan väittänyt (Stuttgartissa) proletariaatin luokkataistelun historiallista perustendenssiä vastaan — sitoa yhteen poliittinen ja taloudellinen taistelu, sitoa kummatkin järjestöt mahdollisimman kiinteästi sosialistisen työväenluokan yhdeksi yhtenäiseksi voimaksi. Vain Venäjän sosialidemokraattien edustaja tov. Plehanov” (olisi pitänyt sanoa: menshevikkien edustaja, menshevikkien, jotka lähettivät Plehanovin valiokuntaan „neutraalisuuden” puolustajana) „ja Ranskan edustajiston enemmistö yrittivät kovin epäonnistuneilla argumenteilla puolustella tämän periaatteen jonkinlaista rajoittamista vetoamalla maittensa erikoisuuksiin. Kongressin valtava enemmistö asettui sosialidemokratian ja ammattiliittojen päättäväisen yhdistämisen politiikan kannalle”...

Tulee huomauttaa, että tuo epäonnistunut, Zetkinin oikean mielipiteen mukaan epäonnistunut, Plehanovin argumentti kierteli Venäjän legaaliset lehdet seuraavassa muodossa. Plehanov viittasi Stuttgartin kongressin valiokunnassa siihen, että „Venäjällä on 11 vallankumouksellista puoluetta”; „minkä kanssa niistä ammattiliittojen on yhdistytävä?” (siteeraamme „Vorwärts’ista” № 196, 1. Beilage). Tuo Plehanovin viittaus on sekä tosiasiallisesti että periaatteellisesti väärä. Tosiasiassa ei Venäjän minkään kansallisuuden keskuudessa taistele vaikutuksesta sosialistiseen proletariaattiin enempää kuin kaksi puoluetta: sosialidemokraatit ja eserrät, puolalaiset sosialidemokraatit ja Puolan sosialistisen puolueen jäsenet, latvialaiset sosialidemokraatit ja latvialaiset eserrät (niin sanottu „Latvian sosialidemokraattinen liitto”), armenialaiset sosialidemokraatit ja dashnakkipuolueen jäsenet j.n.e. Kahdeksi osatoksi jakaantui heti myöskin Venäjän edustajisto Stuttgartissa. Luku 11 on aivan mielivaltainen ja johtaa työläisiä harhaan. Periaatteelliselta kannalta Plehanov on väärässä siksi, että proletaarisen ja pikkuporvarillisen sosialismin välinen taistelu Venäjällä on kiertämätöntä kaikkialla,

* — Liite. Toim.

myöskin ammattiliitoissa. Esimerkiksi englantilaiset eivät ryhtyneet vastustamaan päätöslauselmaa, vaikka heilläkin on kaksi taistelevaa sosialistista puoluetta, sosialidemokraatit (SDF *) ja „riippumattomat” (ILP **).

Että Stuttgartissa hylätty neutraalisuuden aate oli jo ehtinyt aiheuttaa työväenliikkeelle suurta vahinkoa, se näkyy erittäin selvästi Saksan esimerkistä. Siellä neutraalisuutta propagoitiin laajimmin ja sovellettiin eniten. Seurauksena oli ammattiliittojen kallistuminen Saksassa niin ilmeisesti opportunistin puoleen, että tuon kallistuman tunnusti avoimesti tässä kysymyksessä niinkin varovainen henkilö kuin Kautsky. Selostuksessaan Leipzigin työläisille hän sanoo suoraan, että Saksan edustajiston Stuttgartissa ilmaiseva „konservatiivisuus” „käy ymmärrettäväksi, kun tarkastellaan tämän edustajiston kokoonpanoa. Puolet siitä oli ammattiliittojen edustajia, ja sen vuoksi puolueemme „oikealla siivellä” osoittautui olevan enemmän voimaa kuin mitä sillä puolueessa todellisuudessa on”.

Stuttartin edustajakokouksen päätöslauselma tulee epäilemättä jouduttamaan Venäjän sosialidemokratian päättäväistä kieltäytymistä meidän liberaaleillemme niin mieluisan neutraalisuuden aatteesta. Noudattaen välttämätöntä varovaisuutta ja asteittaisuutta, ottamatta minkäänlaisia puuskauksellisia ja epätahdikkaita askeleita meidän on herkeämättä työskenneltävä ammattiliitoissa niiden lähentämiseksi yhä kiinteämmin sosialidemokraattiseen puolueeseen.

Edelleen emigraatio- ja immigraatiokysymyksessä tuli Stuttartin kongressin valiokunnassa täysin selvästi esiin opportunistien ja vallankumouksellisten välinen erimielisyys. Edelliset tyrkyttelivät ajatusta *rajoittaa* takapajuisten, kehittymättömien työläisten, erikoisesti japanilaisten ja kiinalaisten, maahanmuutto-oikeutta. Ahdasmielisen ammatikuntalaisen sulkeutuneisuuden, trade-unionistisen yksinomaisuuden henki sai noilla ihmisillä voiton sosialististen tehtävien tajuamisesta: toiminta proletariaatin sellaisten kerrosten valistamiseksi ja järjestämiseksi, joita ei ole vielä saatu mukaan työväenliikkeeseen. Kongressi hylkäsi kaikki senhenkiset pyrkimykset. Valiokunnassakin jäivät muuttovapauden rajoittamisen puolesta kuuluneet äänet aivan

* — Social-Democratic Federation — Sosialidemokraattinen federaatio. *Toim.*

** — Independent Labour Party — Riippumaton työväenpuolue. *Toim.*

yksinäisiksi, ja kansainvälisen edustajakokouksen päätöslauselman punaisena lankana on kaikkien maiden työläisten solidaarisen luokkataistelun tunnustaminen.

Päätöslauselma naisten äänioikeuskysymyksestä hyväksyttiin myöskin yksimielisesti. Vain eräs englannitar puoliporvarillisesta „Fabianilaisesta yhdistyksestä” puolsi kantaa, joka sallii taistelun ei naisten täydellisen, vaan omistavien hyväksi tyhistetyn äänioikeuden puolesta. Kongressi hylkäsi sen päättäväisesti ja asettui sellaiselle kannalle, että työläisnaisten tulee käydä taistelua äänioikeuden puolesta yhdessä proletariaatin luokkapuolueiden kanssa eikä naisten tasa-arvoisuuden porvarillisten kannattajien kanssa. Kongressi oli sitä mieltä, että kampanjassa naisten äänioikeuden puolesta on täydellisesti puollettava sosialismin periaatteita ja miesten sekä naisten tasa-arvoisuutta turmelematta näitä periaatteita minkäänlaisilla mukavuusnäkökohdilla.

Valiokunnassa syntyi tämän johdosta mielenkiintoinen erimielisyys. Itävaltalaiset (Viktor Adler, Adelheid Popp) puolustelivat omaa taktiikkaansa taistelussa miesten yleisen äänioikeuden puolesta: tämän oikeuden hankkimisen nimessä he katsoivat sopivaksi olla nostamatta agitaatiossa ensi tilalle äänioikeuden vaatimista myöskin naisille. Saksalaiset sosialidemokraatit, erikoisesti Zetkin, protestoivat sitä vastaan jo silloin, kun itävaltalaiset kävivät kampanjaansa yleisen äänioikeuden puolesta. Zetkin kirjoitti lehdistössä, ettei naisten äänioikeuden vaatimusta olisi saanut missään tapauksessa heittää varjoon, että itävaltalaiset uhrasivat opportunistisesti periaatteen mukavuusnäkökohtien hyväksi, että he eivät olisi heikentäneet, vaan voimistaneet agitaation kantavuutta ja kansan liikkeen voimaa, jos he olisivat yhtä tarmokkaasti vaatineet äänioikeutta myöskin naisille. Valiokunnassa Zetkiniin yhtyi täydellisesti toinen huomattava saksalainen naissosialidemokraatti Zietz. Adlerin korjausehdotus, jossa välillisesti puolustettiin itävaltalaista taktiikkaa (tuossa korjausehdotuksessa puhutaan vain siitä, ettei taistelussa todella kaikkien kansalaisten äänioikeuden puolesta olisi keskeytystä, eikä siitä, että taisteltaessa äänioikeuden puolesta vaadittaisiin aina miesten ja naisten oikeuksien tasavertaisuutta),— *hylättiin* 12 äänellä 9 vastaan. Valiokunnan ja kongressin katsantokanta voidaan ilmaista tarkimmin edellä mainitun Zietzin

seuraavilla sanoilla, jotka on otettu hänen sosialistinaisten kansainvälisessä konferenssissa pitämästään puheesta (tuo konferenssi pidettiin Stuttgartissa samanaikaisesti kongressin kanssa): „Meidän on periaatteellisesti vaadittava kaikkea, minkä katsomme oikeaksi”, puhui Zietz, „ja vain siinä tapauksessa, kun taisteluun ei riitä voimia, me otamme vastaan sen, minkä kykenemme saamaan. Sellainen on ollut aina sosialidemokratian taktiikka. Mitä vaatimattomampia ovat vaatimuksemme, sitä vaatimattomampia ovat myöskin hallituksen myönnytykset”... Tuosta itävaltalaisen ja saksalaisten sosialidemokraattien välisestä kiistasta lukija voi havaita, kuinka tiukasti parhaat marxilaiset suhtautuvat pienimpiinkin poikkeuksiin johdonmukaisesta ja periaatteellisesta vallankumouksellisesta taktiikasta.

Edustajakokouksen viimeinen päivä omistettiin kaikkia eniten kiinnostavan militarismikysymyksen käsittelylle. Surullisenkuulu Hervé puolusti sangen kestäväntöntä asennetta pystymättä sitomaan sotaa kapitalistiseen järjestelmään yleensä ja antimilitaristista agitaatiota sosialismin koko toimintaan. Hervén ehdotus — „vastata” minkälaiseen sotaan hyvänsä lakolla ja kapinalla — ilmaisi sen seikan täydellistä ymmärtämättömyyttä, että yhden taikka toisen taistelukeinon käyttäminen ei riipu vallankumouksellisten ennakoilta tekemästä päätöksestä, vaan sodan synnyttämän kriisin, sekä taloudellisen että poliittisen, objektiivisista ehdoista.

Mutta joskin Hervé ilmaisi epäilemättä kevytmielisyyttä, pintapuolisuutta ja tenhoaviin fraaseihin viehättymistä, niin olisi mitä pahinta lyhytnäköisyyttä vastata hänelle yksistään vain esittämällä dogmaattisesti sosialismin yleisiä totuuksia. Sellaisen virheen (josta eivät olleet täysin vapaita Bebel ja Guesde) teki varsinkin Vollmar. Kaavamaiseen parlamentarismiin ihastuneen henkilön tavottomalla omahyväisyydellä hän peittosi Hervéä huomaamatta sitä, että hänen oma ahdasmielisyytensä ja opportunismien luutuneisuus *pakoittavat* tunnustamaan herveismissä olevan elävän suonen *huolimatta* kysymyksen asettelun teoreettisesta tolkkutumuudesta ja tyhjänpäiväisyydestä itse Hervéllä. Sattuuhan niin, että teoreettiset tolkkutumuudet verhoavat liikkeen uudessa käänteessä jotain käytännöllistä totuutta. Ja kysymyksen tätä puolta, kehotusta pitämään arvossa muutakin kuin parlamentaarisia taistelukeinoja,

kehotusta toimintaan tulevan sodan ja tulevien kriisien uusien olojen mukaisesti, korostivat puheissaan vallankumoukselliset sosialidemokraatit, erikoisesti Rosa Luxemburg. Yhdessä venäläisten sosialidemokraattiedustajain (Leninin ja Martovin,— kumpikin esiintyi tässä kysymyksessä solidaarisesti) kanssa Rosa Luxemburg esitti Bebelin ehdottamaan päätöslauselmaan korjausehdotuksia, ja näissä korjausehdotuksissa tähdennettiin agitaation välttämättömyyttä nuorison keskuudessa, välttämättömyyttä käyttää sodan synnyttämää kriisiä porvariston kukistumisen jouduttamiseksi, välttämättömyyttä ottaa huomioon taistelumenetelmien ja -keinojen väistämätön muuttaminen luokkataistelun kärjistymisen ja poliittisen tilanteen muuttumisen mukaisesti. Bebelin dogmaattisen yksipuolisesta, elottomasta päätöslauselmaehdotuksesta, jota voitiin tulkita vollmarilaisesti, tuli siten loppujen lopuksi aivan toinen päätöslauselma. Siinä kerrattiin kaikki teoreettiset totuudet opetuksiksi herveläisille, jotka saattoivat unohtaa sosialismin antimilitarismin hyväksi. Mutta nuo totuudet eivät ole johdantona parlamentaarisen kretinismin puolusteluun, pelkästään vain rauhallisten keinojen pyhittämiseen, nykyisen, verrattain rauhallisen ja levollisen tilanteen palvomiseen,— vaan kaikkien taistelukeinojen tunnustamiseen, Venäjän vallankumouksen antaman kokemuksen huomioonottamiseen, liikkeen toimeliaan, luovan puolen kehittämiseen.

Zetkinin sanomalehdessä, johon olemme jo useamman kerran viitanneet, on erittäin onnistuneesti tuotu esiin nimenomaan tämä kongressin militarisminvastaisen päätöslauselman huomattavin ja tärkein piirre. „Siinäkin”, sanoo Zetkin militarisminvastaisesta päätöslauselmasta, „sai loppujen lopuksi voiton vallankumouksellinen tarmo (Tatkraft) ja työväenluokan miehuullinen luottamus taistelukykyynsä, sai voiton toisaalta pessimistisen voimattomuuden evankeliumista ja luutuneesta pyrkimyksestä rajoittua vanhoihin, yksinomaan parlamentaarisiiin taistelukeinoihin, ja toisaalta myöskin Hervén tapaisten ranskalaisten puolianarkistien tyhmähköstä antimilitaristisesta urheilusta. Päätöslauselma, jonka sekä valiokunta että miltei 900 kaikkien maiden edustajaa hyväksyivät loppujen lopuksi yksimielisesti, ilmaisee tarmokkain sanoin sitä vallankumouksellisen työväenliikkeen valtavaa nousua, joka on tapahtunut viimeisen kansainvälisen edustaja-

kokouksen jälkeen; päätöslauselma esittää proletaarisen taktiikan periaatteeksi sen joustavuuden, sen kehityskykyisyyden, sen *kärjistämisen* (Zuspitzung) sitä mukaa kuin ehdot sitä varten muodostuvat”.

Herveismi on kumottu, mutta sitä ei ole kumottu opporunismien hyväksi eikä dogmatismien ja passiivisuuden näkökannalta. Kansainvälinen proletariaatti on täydellisesti hyväksynyt syvällisen pyrkimyksen yhä päättäväisempiin ja uudempiin taistelumenetelmiin ja asettanut sen yhteyteen taloudellisten ristiriitojen kaikenlaisen kärjistymisen kanssa, kapitalismin synnyttämien kriisien kaikkien ehtojen kanssa.

Ei tyhjä herveläinen uhkaus, vaan yhteiskunnallisen vallankumouksen kiertämättömyyden selvä käsittäminen, luja päättäväisyys taistella loppuun asti, valmius mitä vallankumouksellisimpien taisteluokeinojen käyttämiseen,— sellainen on Stuttgartin kansainvälisen sosialistikongressin militarismikysymyksestä hyväksymän päätöslauselman merkitys.

Proletariaatin armeija lujittuu kaikissa maissa. Sen tietoisuus, yhteenliittyneisyys ja päättäväisyys kasvavat ei vain päivä päivältä, vaan tunti tunnilta. Ja kapitalismi huolehtii menestyksellisesti kriisien tihentämisestä, joita tämä armeija käyttää kapitalismin murskaamiseksi.

Kirjoitettu syyskuussa 1907

Julkaistu lokakuussa 1907
„Kaikkien kalenterissa
vuodeksi 1908”
Allekirjoitus: N. L.

Julkaistaan kalenterin
tekstin mukaan